

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci žalobcu: **M.K.**, nar. X., zastúpený JUDr. P.K., advokátom, P., proti žalovanému: **R.H.C.P. N.**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p.: ÚHCP-481-1/RHCP-NR-2007 zo dňa 2. júla 2007 na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 28S 47/2007-25 zo dňa 3. apríla 2008 takto

r o z h o d o l

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 28S 47/2007-25 zo dňa 3. apríla 2008 **potvrďuje** .

Žalobcovi sa náhrada trov konania **nepriznáva** .

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Nitre rozsudkom uvedeným vo výroku, zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia č. p.: ÚHCP-481-1/RHCP-NR-2007 zo dňa 2. júla 2007, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie O.C.P. PZ P. č. PPZ-65-17/HCP-NR-CP-NR-P-2007 zo dňa 11. apríla 2007, ktorým bolo zamietnutá žiadosť žalobcu o ďalšie povolenie na trvalý pobyt na území SR.

Krajský súd dospel k záveru, že žalovaný rozhodoval na základe dostatočne zisteného skutkového stavu a aplikoval správny právny predpis, žalovaný sa podľa krajského súdu vysporiadal v rozhodnutí o odvolaní so všetkými námietkami žalobcu.

Krajský súd v dôvodoch napadnutého rozsudku poukázal na to, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a celého obsahu spisového materiálu, nezistil žiadne porušenie zákona a ani nezákonnosť v postupe správnych orgánov, ich rozhodnutia vyhodnotil za správne a zákonné, vrátane procesných postupov, zrozumiteľne a logicky odôvodnené, a preto žalobu ako nedôvodne podanú zamietol.

Podľa krajského súdu bola v predmetnej veci podstatná tá skutočnosť, že žalobca, ktorému bolo udelené prvé povolenie na trvalý pobyt na účel zlúčenia rodiny, právne relevantným spôsobom nepreukázal, že s manželkou I. vedú spoločný rodinný život, čo je dôvodom na zamietnutie žiadosti o udelenie trvalého pobytu. I keď faktické odlúčenie manželov ešte nemusí znamenať, že nevedú spoločný rodinný život, je však potrebné posudzovať mieru a rozsah nákladov na domácnosť manželov, celkovú funkčnosť manželstva ako i pomoc zo strany žalobcu svojej manželke, ktorá je podľa jeho tvrdenia zdravotne postihnutá. V tejto súvislosti uviedol, že sporadické návštevy žalobcu u jeho manželky a jej obdarovanie ešte neznamenajú, že manželia vedú spoločný život.

Krajský súd sa stotožnil so skutkovými závermi správnych orgánov, z ktorých vychádzali pri posudzovaní žiadosti žalobcu o ďalšie povolenie na trvalý pobyt, keď ustálili, že žalobca sa na adrese trvalého bydliska nezdržiava, s manželkou nevedie spoločný rodinný život a manželstvo prestalo plniť svoj účel, pričom krajský súd právne závery správnych orgánov vyhodnotil za správne.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca včas odvolanie, v ktorom namietal, že v konaní pred súdom prvého stupňa došlo k vadám, keď súd vo veci dňa 3.4.2008 vo veci rozhodol v jeho neprítomnosti a neprítomnosti právneho zástupcu, hoci ospravedlnili svoju neprítomnosť a požiadali o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Týmto konaním bola podľa žalobcu odňatá možnosť žalobcovi a jeho právnomu zástupcovi konať pred súdom, nemohli si uplatniť svoje práva zakotvené v § 120 a násl. OSP v tak závažnej veci. Žalobca tak nemohol preukázať tú skutočnosť, že sa dňa 2.3.2008 stal otcom maloletej V. E. K., čo zásadne mení jeho postavenie cudzinca na území SR. Pochybením súdu tak bolo podľa žalobcu odňaté jeho právnomu zástupcovi právo záverečného návrhu a tým prišiel o možnosť vysvetliť súdu právnu kvalifikáciu skutkových zistení tak, ako sa jemu javila.

Pochybenie súdu videl aj v tom, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Prvostupňovému súdu vyčítal, že vychádzal iba zo spisu O.R.C.P. v N., pričom sám nevyočul žalobcu, jeho manželku a rodičov manželky. Nezohľadnil, tú skutočnosť, že obaja manželia síce nežili v spoločnej domácnosti, avšak to neznamenal ich faktické odlúčenie. Žalobca zdôraznil, že od začiatku roka 2005 síce zotrval bývať u svojho známeho v Š., ale z toho dôvodu, že je od 3.8.2003 zamestnaný v spoločnosti Y. a týmto spôsobom sa snažil zabezpečiť po materiálnej stránke svoju rodinu, nakoľko v mieste trvalého bydliska ani v širokom okolí nie sú takmer žiadane pracovné príležitosti.

Podľa žalobcu prvostupňový súd nebral do úvahy tú skutočnosť, že žalobca má od augusta 2003 stále zamestnanie, dokáže sa postarať o seba a svoju manželku, (ktorá je mierne duševne retardovaná), navštevuje ju minimálne štyrikrát do mesiaca, prispieva na jej výživu, dáva jej peniaze a nosí jej spotrebný tovar.

Žalobca vyjadril presvedčenie, že jeho manželstvo s manželkou I. nie je v rozpore s § 18 zákona o rodine, svojim spôsobom života a starostlivosťou o svoju manželku si plní povinnosti, ktoré mu ukladá § 19 ods. 1 zákona o rodine. Keďže jeho manželka vzhľadom na zdravotný stav nie je schopná uspokojovať potreby ich spoločnej rodiny, robí to žalobca sám, a to aj vtedy, ak nežijú v jednej domácnosti.

Na základe uvedeného žalobca navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že napadnutý rozsudok navrhol potvrdiť. Tvrdenia žalobcu o pochybeniach krajského súdu sú podľa žalovaného irelevantné a zavádzajúce.

Z obsahu spisu podľa žalovaného jasne vyplýva, že žalobca uzavrel manželstvo len s cieľom získať jednoduchým spôsobom trvalý pobyt na území SR. Skutočný záujem prejavil o svoju manželku až pri povinnosti predĺžiť si povolenie na trvalý pobyt.

Správnosť skutkových zistení o tom, manželstvo s I. K. je len účelové, podľa žalovaného potvrdzuje aj tá skutočnosť, že matkou maloletej V. E. K. nie je manželka žalobcu, ale Z. K..

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné potvrdiť.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola žaloba žalobcu o preskúmanie rozhodnutia č. p. ÚHCP-481-1/RHCP-NR-2007 zo dňa 2. júla 2007 ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície PZ Partizánske č. PPZ-65-17/HCP-NR-CP-NR-P-2007 zo dňa 11. apríla 2007, ktorým bolo zamietnutá žiadosť žalobcu o ďalšie povolenie na trvalý pobyt na území SR podľa § 39 ods. 2 písm. e/ zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o pobyte cudzincov), preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Podľa § 38 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov (účinného do 31.8.2007) policajný útvar na žiadosť cudzinca udelí ďalšie povolenie cudzincovi, ktorý má udelené prvé povolenie.

Podľa § 39 ods. 2 písm. e/ zákona o pobyte cudzincov policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie povolenia na trvalý pobyt, ak manželia nevedú spoločný rodinný život alebo neuzavreli manželstvo podľa osobitného predpisu, 16) ak je účelom žiadosti o udelenie povolenia na trvalý pobyt zlúčenie rodiny.

Žalovaný zdôvodnil rozhodnutie o zamietnutí odvolania žalobcu a potvrdení rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu (o zamietnutí žiadosti o o udelenie ďalšieho povolenia na trvalý pobyt na území SR) skutočnosťou, ktorú zoberal do úvahy aj prvostupňový správny orgán, a to, že žalobca nevedie s manželkou I. K. spoločný rodinný život. Z výpovedí žalobcu, jeho manželky a rodičov jeho manželky správny orgán vyvodil záver, že žalobca začal chodiť za manželkou a sporadicky jej dával peniaze, resp. robil nákupy až pod vplyvom toho, že správny orgán preveroval ich spolužitie, pričom žalobca nepreukázal, že tak robil i pred tým, resp. potom, ako manželka žalobcu odišla bývať k svojim rodičom do P.

Z obsahu administratívneho spisu odvolací súd zistil, že žalobca dňa 22.1.2007 požiadal o ďalšie povolenie na trvalý pobyt na území SR. Z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, že prvé povolenie na trvalý pobyt na území SR bolo žalobcovi udelené podľa § 35 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov na dobu troch rokov od 11.3.2004 s platnosťou do 11.3.2007, nakoľko dňa 7.11.2003 uzavrel manželstvo s I. rod. V., nar. X. štátnou príslušníčkou SR.

Z obsahu administratívneho spisu ďalej vyplynulo, že O.C.P. PZ v P. dňa 11.4.2007 zamietlo žiadosť žalobcu podľa § 39 ods. 2 písm. e/ zákona o pobyte cudzincov o ďalšie povolenie na trvalý pobyt na území SR. V dôvodoch rozhodnutia prvostupňový správny orgán poukázal na to, že preverovaním zistil, že žalobca spolu s manželkou sú prihlásení na adrese P., ul. V. od udelenia povolenia na trvalý pobyt, žalobca sa však na uvedenej adrese nezdržoval. S manželkou býval v meste Š., začiatkom roku 2005 sa manželka odsťahovala do miesta trvalého bydliska a od tej doby nežijú v spoločnej domácnosti. Po vyhodnotení výpovedí žalobcu, jeho manželky a rodičov manželky žalobcu dospel prvostupňový správny orgán k záveru, že žalobca nevedie s manželkou spoločný rodinný život a manželstvo prestalo plniť svoj účel.

Prvostupňový správny orgán preto zamietol žiadosť žalobcu podľa § 39 ods. 2 písm. e/ zákona o pobyte cudzincov o ďalšie povolenie na trvalý pobyt na území SR.

Z obsahu administratívneho spisu ďalej vyplynulo, že proti uvedenému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, v ktorom namietal proti skutkovým zisteniam správneho orgánu, ktoré nepovažoval za pravdivé. Správne orgánu vyčítal, že nezohľadnil tú skutočnosť, že obaja manželia síce nežili v spoločnej domácnosti, avšak to neznamenal ich faktické manželské odlúčenie. Žalobca poukazoval na to, že od začiatku roku 2005 síce býva u svojho známeho v Š., avšak z toho dôvodu, že je od 3.8.2003 zamestnaný v spoločnosti Y. a týmto spôsobom sa snažil zabezpečiť po materiálnej stránke svoju rodinu, nakoľko v mieste trvalého bydliska nie sú žiadne pracovné príležitosti. Poukázal na to, že manželka schválila tento spôsob života, nie je schopná vzhľadom na zdravotný stav uspokojovať potreby ich spoločnej rodiny, a tak to robí žalobca, a to aj vtedy, ak nežijú v jednej domácnosti. Žalobca vyjadril presvedčenie, že nebol naplnený dôvod pre zamietnutie jeho žiadosti na ďalší trvalý pobyt na území SR, pričom rozdelenie rodiny takýmto spôsobom považuje za protiústavné.

Žalovaný v napadnutom rozhodnutí, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie a odvolanie žalobcu zamietol, uviedol na základe akých dôkazných prostriedkov vykonaných v konaní pred prvostupňovým správnym orgánom dospel k záveru zhodnému so záverom prvostupňového

správneho orgánu, keď podstatnú časť výpovedí účastníkov konania (žalobcu, manželky žalobcu a jej otca) zopakoval, následne ich analyzoval a doplnil výsledkami vlastného šetrenia prvostupňového správneho orgánu (previerka v mieste sídla spoločnosti Y. k zisteniu pobytu žalobcu zo dňa 6.2.2007, kontrola ubytovania cudzinca na adrese P. zo dňa 15.2.2007, opätovná previerka v spoločnosti Y. zo dňa 12.2.2007).

Žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí zaoberal všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, pričom zdôvodnil, prečo na tieto námietky neprihliadol. Poukázal na rozpornosť výpovedí samotného žalobcu k pravidelnosti návštev manželky, k jej financovaniu resp. podieľaní sa na nákladoch spoločnej domácnosti, (keď poukázal na to, že na strane jednej žalobca tvrdí, že manželku navštevuje v piatok, v sobotu aj v nedeľu, chodí za ňou dvakrát do mesiaca, pričom v ďalšej výpovedi žalobca uvádza, že naposledy ju bol pozrieť na Vianoce 2006). Poukázal tiež na rozpor výpovede žalobcu, keď najskôr tvrdil, že počas návštev dáva manželke 2000 - 3000 Sk, peniaze jej neposiela poštou, neskôr tvrdil, že manželke počas návštev v minulosti dal 500 Sk alebo 1000 Sk).

Žalovaný zdôraznil, že počas dvoch rokov bol žalobca manželku v mieste ich spoločného bydliska navštíviť len iba raz, a to v novembri 2006, o tom, že návštevy nie sú pravidelné a o manželku sa začal zaujímať až po tom, keď správny orgán začal preverovať skutočnú adresu a pobyt žalobcu, podľa žalovaného svedčia výpovede manželky žalobcu ako aj jej otca, ktorí zhodne uviedli, že žalobca naposledy navštívil manželku v novembri 2006, kedy jej dal 500 Sk.

Predmetná zhoda výpovede manželky žalobcu a jej otca a rozpornosť výpovedí žalobcu s prihliadnutím na súkromný život žalobcu ako účastníka konania viedla žalovaného k jednoznačnému záveru, že manželia nevedú spoločný rodinný život, a tým bol podľa žalovaného naplnený dôvod pre zamietnutie žiadosti o ďalšie povolenie na trvalý pobyt na území SR

Skutkové zistenia správnych orgánov neboli spochybnené ani prvostupňovým súdom a z takto objektívne zisteného stavu veci v správnom konaní vychádzal aj krajský súd, ktorý sa stotožnil s argumentáciou žalovaného, že žalobca právne relevantným spôsobom nepreukázal, že s manželkou I. vedú spoločný rodinný život, čo bolo dôvodom zamietnutia žiadosti o udelenie trvalého pobytu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací sa najskôr zaoberal žalobcovou námietkou týkajúcou sa namietanou vadou konania, keď krajský súd mal konaním v neprítomnosti

žalobcu a jeho právneho zástupcu, (ktorí požiadali o odročenie pojednávania), odňať možnosť žalobcovi a jeho právnenému zástupcovi konať pred súdom.

Z obsahu spisu krajského súdu jednoznačne vyplýva, že právny zástupca žalobcu požiadal písomne dňa 25.3.2007 o odročenie pojednávania z dôvodu účasti žalobcu na zahraničnej ceste ako i z dôvodu svojej účasti na skôr vytýčenom inom pojednávaní na OS Skalica. Krajský súd v dôvodoch napadnutého rozsudku odôvodnil, prečo neakceptoval uvedenú žiadosť o odročenie pojednávania, keď uviedol, že právny zástupca žalobcu nepredložil žiaden dôkaz o jej dôvodnosti, pričom zdôraznil, že sama kolízia pojednávanií (na viac nepreukázaná) nie je bez ďalšieho dôležitým dôvodom na odročenie pojednávania v zmysle § 101 ods. 2 OSP.

V postupe krajského súdu, ktorý vec prejednal a dňa 3.4.2008 vo veci aj rozhodol v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu nevidel odvolací súd žalobcom tvrdené ukrátenie na jeho práve konať pred súdom.

Pod odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Za takýto postup, však nebolo možné považovať konanie a rozhodovanie súdu v neprítomnosti účastníka, ktorého dôvody žiadosti o odročenie pojednávania vyhodnotil správne za nie závažné, (treba tiež poukázať na to, že právny zástupca žalobcu až dodatočne spolu s odvolaním predložil potvrdenie zamestnávateľa Y. zo dňa 15.5.2008 o tom, že žalobca vykonal v dňoch 31.3.2008 až 4.4.2008 služobnú cestu v zahraničí), pričom z obsahu spisu vyplynulo, že žiaden dôkaz o kolízii pojednávanií nepredložil, keď navyše OSP s takouto možnosťou pokračovať v pojednávaní počíta (§ 101 ods. 2 OSP). Vzhľadom k tomu, že podmienky pre postup podľa § 101 ods. 2 OSP boli splnené, krajský súd nepochybil, keď vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu.

So skutkovými a právnymi závermi krajského súdu, ktorý žalobu žalobcu zamietol ako nedôvodnú, sa stotožnil aj súd odvolací. Odvolacie námietky žalobcu neboli spôsobilé spochybníť jeho vecnú správnosť, a preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP potvrdil.

Odvolací súd vzhľadom na obsah administratívneho spisu, z ktorého bolo potrebné pri súdnom prieskume rozhodnutia vychádzať a ktoré nasvedčuje tomu, že prvostupňový, ale aj druhostupňový správny orgán si zadovážili dostatok skutkových podkladov, z ktorých pri svojom rozhodovaní vychádzali, nemal žiadne pochybnosti o legálnosti vykonaných dôkazov,

spôsobe vykonania a vyhodnotenia dôkazov, ktoré viedli správne orgány k správnym záverom o tom, že žalobca nevedie spoločný rodinný život s manželkou I., pričom svoje rozhodnutie vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil.

Odvolací súd k námietke žalobcu, keď prvostupňovému súdu vyčítal, že vychádzal iba zo spisu O., pričom sám nevypočul žalobcu, jeho manželku a rodičov manželky, považuje za dôležité uviesť, že v správnom súdnictve súdy preskúmavajú zákonnosť rozhodnutí a postupov správnych orgánov v rozsahu uplatnených žalobných dôvodov, pričom zistenie skutkového stavu veci z ktorého súd vychádzal je vecou správneho orgánu, tým nie dotknuté ustanovenie § 250i OSP.

Pokiaľ sa teda krajský súd riadne oboznámil z vykonanými dôkazmi v správnom konaní a tieto považoval za dostačujúce pre objektivizáciu skutkového stavu veci, z ktorého pri svojom rozhodovaní vychádzal, nepochybil, (treba tiež zdôrazniť, že pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia § 250i ods. 1 OSP).

Z tohto pohľadu neobstojí ani námietka žalobcu, že nemohol prvostupňovému súdu preukázať tú skutočnosť, že žalobca sa stal 2.3.2008 otcom maloletej V. E. K., čo podľa neho zásadne mení jeho postavenie cudzinca na území SR.

Na túto okolnosť logicky nemohol správny orgán prihliadnuť, pretože v čase jeho rozhodovania takáto skutočnosť nebola známa, preto nebolo možné žalovanému vyčítať, že sa takouto okolnosťou nezaoberal, z obsahu spisu vyplýva, že žalobca túto svoju námietku (že sa má stať otcom) neuplatnil ani v žalobe, preto nebol dôvod aby sa ňou krajský súd zaoberal.

Naviac, vzhľadom k tomu, že matkou maloletej V. E. K., nar. 2.3.2008 podľa overenej fotokópie rodného listu nie je manželka žalobcu, ale Z. K., táto okolnosť nemení nič na preukázanej dôkaznej situácii vo vzťahu k uplatnenej žiadosti žalobcu na povolenie ďalšieho pobytu území SR, práve naopak, podporuje správnosť záveru žalovaného, že žalobca a I. K. ako manželia nevedú spoločný rodinný život, preto prvostupňový správny orgán dôvodne podľa § 39 ods. 2 písm. e/ zákona o pobyte cudzincov zamietol žiadosť žalobcu o udelenie povolenia na trvalý pobyt.

Na základe uvedeného považoval odvolací súd námietky žalobcu za nedôvodné a napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP ako vecne správny potvrdil.

O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 2 v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, pretože žalobca v odvolacom konaní nebol neúspešný.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 22. júla 2008

Za správnosť vyhotovenia: Ľubica Kavivanovová

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu